

NAPOĀ~Ā•D?

ĀĀEtrtek, 21 Ānor 2019

Lada sedĀ›la na stĀ™eĀ›je panelovĀ©ho domu a vdechovala svĀ›Ā¼Ā- rannĀ- vzduch. RĀ›da vstĀ›vala brzy, kdyĀ¼ byly ulice prĀ›jzdnĀ©, ptĀ›jci zpĀ›vali a slunce se zlehka dotĀ›kalo vrcholĀ- stromĀ- MilĀ-ĀovskĀ©ho lesa. DneĀ›jek ale nebyl dnem, kdy by si pĀ™ivstala pro svoje potĀ›Ā›jenĀ-. PĀ™i tĀ© myĀ›lence se kousla do rtu a rukou si bezmyĀ›lenkovitĀ› prohrĀ›bla krĀ›tkĀ› vlasy. NechtĀ›la odsud pryĀ›. NechtĀ›la se stĀ›hovat pryĀ› od Edity.

ĀĚSnad

nebudeĀ› skĀ›kat, Āœ ozvalo se LadĀ› za zĀ›dy a ona se bleskovĀ› otoĀ›ila.

ĀĚZrovna

jsem byla v rozbĀ›hu, Āœ protoĀ›ila oĀ›i na svou kamarĀ›dku a Edita se posadila vedle nĀ›. PosklĀ›dala nohy do tureckĀ©ho sedu a z kapsy vydolovala krabiĀ›ku cigaret. DvĀ› vytĀ›hla a jednu podala LadĀ›.

ĀĚMĀ›ma

by mĀ› zabila, kdyby to vidĀ›la, Āœ konstatovala Lada nezaujatĀ› a nechala Editu, aĀ› jĀ›- zapĀ›jĀ›. SilnĀ› si z cigarety potĀ›hla, aĀ¼ se jĀ›- zatoĀ›ila hlava.

ĀĚV tom

kamrĀ›-ku na MoravĀ› se pobijete tak jako tak. Āœ

I

Edita potĀ›hla z cigarety a poloĀ›ila se na tvrdĀ½ povrch stĀ™echy. UvaĀ¼ovala, jak to tu pĀ™eĀ›ije bez svĀ© nejlepĀ›- kamarĀ›dky. Neznaly se nijak zvlĀ›Ā› dluho, teprve pĀ™ed rokem se pĀ™estĀ›hovala do bytu naproti LadĀ›. Ale lĀ›ska ke gramofonovĀ½m deskĀ›m a tajnĀ› zĀ›skĀ›vanĀ½m samizdatovĀ½m knihĀ›m je nevyhnutelnĀ› svedla dohromady. VzpomnĀ›la si na balĀ›Ā›ek knĀ›Ā¼ek, kterĀ© pro Ladu pĀ™ipravila na cestu jako pĀ™ekvapenĀ›. SmutnĀ› se pro sebe usmĀ›la.

ĀĚBude

se ti po mnĀ› stĀ½skat, aĀ¼ odjedeĀ›? Āœ zeptala se zastĀ™enĀ½ hlasem. Rychle si odkaĀ›lala.

Lada

tĀ›pla dokouĀ™enou cigaretu, poloĀ›ila se vedle Edity a vĀ›Ā›nĀ› se jĀ›- zadĀ›vala do tvĀ›Ā™e.

ĀĚO tom

nepochybuj. NejlepĀ›- kamarĀ›dky napoĀ™Ā›d, ne? I kdyĀ¼ uĀ¼ nebudu na JiĀ¼Ā›ku. Āœ

ĀĚPĀ™ece

se zase uvidĀ›-me. Je to pĀ›r hodin vlakem, nenĀ› to konec svĀ›ta. ZkusĀ›m pĀ™emluvit rodiĀ›e, aĀ› mĀ› pustĀ›. Āœ

Lada

kĀ½vla a pokusila se usmĀ›it, i kdyĀ¼ se jĀ›- svĀ›ralo hrdlo zadrĀ¼ovanĀ½m plĀ›Ā›em. NeĀ¼ se znovu posadila, natĀ›hla k EditĀ› nataĀ›enĀ½ malĀ›Ā›ek, za kterĀ½ se jejĀ›- kamarĀ›dka jistĀ½ pohybem zahĀ›jĀ›. Jejich znamenĀ›. Slib, kterĀ½ se nedĀ› poruĀ›jit. Tomu obĀ› vĀ›Ā™ily.

Sotva

se Lada s rodiĀ›i odstĀ›hovala na Moravu, poslala EditĀ› hned nĀ›kolik dlouhĀ½ch dopisĀ›. PĀ›r tĀ½dnĀ› posĀ›lala kaĀ¼dou stĀ™edu pohledy. Psala jeĀ›tĀ› nĀ›kolik mĀ›sĀ›cĀ› potom, kdyĀ¼ se jĀ›- zastesklo. Ale jak se rok seĀ›jel s rokem, jedna na druhou zapomnĀ›la. Jen obĀ›as se jim vybavilo, v mlhavĀ½ch vzpomĀ›nkĀ›ch, pĀ™i nĀ›hodnĀ½ch rozhovorech, to jedno pĀ™Ā›telstvĀ›- z JiĀ›nĀ›-ho MĀ›sta.

Prosinec, 2017

â€žA mÃ¡j
noty?â€œ

â€žProsÃ¡m
tÃ¡, mamÃ­, uÃ¡ po desÃ¡tÃ½: mÃ¡j noty i flÃ¡tnu. Klid, nic jsem nezapomnÃ¡la.â€œ

â€žNo
jen aby. PamatujeÃ¡, jak jsme jeli na vodu?â€œ

â€žTo
bylo jenom jednou!â€œ

â€žNo
jo, jednou. JenÃ½ bez pÃ¡idel se tÃ¡ko sjÃ¡dÃ¡- Vltava,â€œ zasmÃ¡la se dobrÃ¡ Lada a zasunula svÃ© dceÅ™i za ucho neposluÅ¾nÃ½ pramen. PÃ¡estoÃ½e jÃ¡- bylo pÃ¡es dvacet, stÃ¡le ji vidÃ¡la jako to miminko, kterÃ© tak opatrnÃ½ svÃ¡rala v porodnici. A kterÃ© si v deseti zlomilo nohu na nÃ¡ledÃ½-, proto JanÃ½ rÃ¡znÃ½ ztrhla, aby Å¡la na Chodovskou tvrz rovnou v podpatcÃ½ch.

â€žJsem
z toho nervÃ¡znÃ¡-. Snad bych si i zapÃ¡lilaâ€¡â€œ svÃ¡ila se Jana matce, kdyÃ½ spoleÃ¡nÃ½ vystoupily z autobusu Å•slo 154. ZimomÃ¡ivÃ½ si pÃ¡itÃ¡hla kabÃ¡t k tÃ¡lu. LadÃ½ to samozÃ¡ejmÃ½ neuniklo, ale poznÃ¡mku o tom, Å½e si mÃ¡la vzÃ¡t pÃ¡ovou bundu, radÃ½ji spolkla.

â€žTo aÃ½
tÃ¡ ani nenapadne, zaÃ•-nat s nÃ¡-m takovÃ½m! Je to straÅ¾nÃ½ zlovykâ€¡,â€œ zavrtÃ¡la hlavou Lada.

â€žChceÃ¡
mi Å™-ct. Å½e jsi to nikdy nezkouÅ¾ela?â€œ uÃ¡klÃ¡bla se Jana a Å°kostlivÃ½ zasunula ruce hloubÃ½ji do kapes.

â€žJÃ¡?
Nikdy.â€œ

Zbytek
cesty k ChodovskÃ© tvrzi doÃ¡ily obÃ½eny v tichosti. Lada se s dcerou rozlouÃ¡la a nechala ji jÃ¡t, aÃ½ se spoleÃ¡nÃ½ s ostatnÃ½mi ze zÃ¡kladnÃ½umÃ½leckÃ© Å¡koly pÃ¡ipravÃ½ na vÃ¡noÃ¡- vystoupenÃ½.

KaÃ½dÃ½ rok, od doby, co se s rodinou pÃ¡estÃ½hovala zpÃ¡tky do Prahy a Jana objevila lÃ¡sku k hudbÃ½, musela Lada jako vÃ¡nÃ½ divÃ¡k koncert absolvovat. V duchu se pousmÃ¡la nad tÃ¡m, jak jejÃ½- muÃ½ leÃ½el doma a zoufale pÃ¡edstÃ½ral nachlazenÃ½-, aby se nemusel s dalÃ½mi lidmi tÃ½snit na venkovnÃ½m prostranstvÃ½- tvrze.

Venku
uÃ½ se setmÃ½lo, kdyÃ½ na vyvÃ½jenÃ© podium nastoupili hudebnÃ½ci. PrvnÃ½- pÃ½snÃ½ zaznÃ½ly a Lada se pomalu ponoÃ½ila do vÃ¡noÃ¡- nÃ¡lady. Rychle se rozhlÃ©dla po ostatnÃ½ch, jestli si to takÃ© uÃ½-vajÃ½- stejnÃ½ jako ona, a jejÃ½- oÃ½ se stÃ½etly se Å½enou s nÃ¡padnÃ½ divokou Å•upÃ½inou Å•ernÃ½ch vlasÃ½. NakrÃ½ila Å•elo a odvrÃ½tila se. NejspÃ½ se jÃ½- nÃ½co zdÃ¡lo, urÃ½itÃ½. Edita na JiÃ½nÃ½m MÃ½stÃ½ uÃ½ pravdÃ½podobnÃ½ ani nebydlÃ½-. Mohl to bÃ½t kdokoliv, Å™-kala si.

â€žLado?â€œ

Tohle
uÃ½ ale kdokoliv bÃ½t nemohl. Poznala by ten zvukÃ½, pÃ½telskÃ½ tÃ½n kdekoliv.

OtoÃ½ila
se a hledÃ½la do tvÃ¡iÅ™e dÃ½mÃ½ zahalenÃ© v Å•ernÃ©m kabÃ¡tÃ½ s umÃ½lou koÃ½eÃ½inou. Pusu mÃ½la Edita rudÃ½ nalÃ½enou, a pÃ¡esto pÃ½sobila vesele, a tak

nějak rozpustile. V padesáti letech se tohle jen tak někomu nepodařím.

„Edito!“

Na pozadí jim dávali zpívaly Tichou noc, když se spolu objaly. Lidé kolem na ně hleděli s mramřivým pohoržením, ale ani jedna z nich se neokolnala. Nevěděly nic.

„Kolik je to let?“ vydechla Lada.

„Skoro. Ty bys tomu věřila?“

„Bože, to je doba. A ty máš nějaké děti?“

„To mám, a rovnou dvě,“ zasmála se Edita a ukázala do skupiny zpívajících na drobného, kudrnatého chlapce, „žertem je Tadeáš. Petra nevidím, určitě zase někde pobíhá s nějakým.“

Lada se usmála. Pár seškonala a na půdium se hrnuli další. „Inkujcí.“ Do Janina vystoupení zbývala spousta času.

„No, zima je početnější. Co káží, jdeme na grog?“ navrhla Lada, která odmítala další půl hodinu na mrazu prožít bez nějakého tepla na zahřátí.

„Ale platí! Kdyby jsi z té Moravy,“ zasmála se Edita, vzala Ladu za ruku, a vydaly se spolu pro horký nápoj a vládčí slova znovu objeveného přítelství.

Eliška Afřinková